

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu & SOŠPg Liberec Jeronýmova

Úvodní slovo

S jarem přišlo konečně i Jégéčko!

Určitě jste všichni nejtrpělivě vyhlíželi, kdy přijde naše novinářská rota a vyvěsí po celé škole nové číslo. Období, kdy jsme byli na horách lyžovat, je pryč. Jaro je tu a "zdraví neškodné" podniky začínají

přemísťovat své stoly a stolky s čistými popelníky na terasy a terásky.

Ale také konečně můžeme sportovat venku na hřišti. Náš "zábavný, malý" plácek, který se nachází u školy, si zase odzkoušíme na vlastní nohy. A tak hurá za sluníčkem!

Ať vám prosvítí každý všední i sváteční den, stejně jako tohle, trochu nové, přesto doufám povedené číslo.

Za celou redakci D+J

Obsah

novinky	
kultura	
filmy	
nedělní chvilka poezie	
rozhovor	
čím se baví gympláci	
sport	
hravý konec	

Všem se moc omlouváme za starší příspěvky, aktualizovat články moc nejde.

Vaše redakce Jégéčka

Lyžák letošních sekundánů

Letošní sekunda se tak jako každá předchozí, vydala na začátku února na lyžařský kurz s denním docházením. První den jsme se nakonec, ač se zpožděním, dostali i s běžkami na bedřichovský stadion. Vzhledem k tomu, že běžky byly pro mnohé novinkou (a ještě pro více lidí utrpením) jsme se nejdříve v pondělí rozdělili do dvou skupin – na začátečníky a pokročilejší. Vyzkoušeli jsme, jestli všichni umíme plužit a pak jsme se procházkovým tempem projeli Nad Novou Louku, zase zpátky a ani ne po hodině běžkování jsme zase nastoupili zpátky do autobusu.

Druhý den už byl ale něco jiného – my pokročilejší jsme se vydali s paní profesorkou Balatkovou, relativně ostrým tempem, jež nasadili naši spolužáci po trase: bedřichovský stadion – Gregorův kříž – Olivetská hora – Bílá kuchyně – Hřebínek – Gregorův kříž a odtamtud po Vlášce na rozcestí Nad Novou Loukou a zpátky do Bedřichova. Celkem jsme najeli 17,5 km, zatímco druhá skupina, která jela podobnou trasu, ujela třináct kilometrů. Vzhledem k panujícím teplotám a tomu, že když jsme se

zastavili na déle než tři minuty, byli jsme odměněni zkřehnutím a promrznutím prstů, někteří zastávku na Hřebínku řešili tak, že si zahřívali ruce o kelímek horké čokolády, zatímco jiní se radši ani nezastavili a jezdili kolem dokola.

Ve středu nás však čekalo sjíždění Javorníku, přičemž na tento kopec si zkušenější lyžaři už měsíce neustále stěžovali, že to není kopec, ale rovina. Já jsem byl jedním z pěti, jež se lyžovat zpočátku teprve učili s p. prof. Přibylem a přesto že jsem se to naučil za den, byl jsem s prudkostí svahu spokojen. Dále jsme byli rozděleni na skupinu č.1 – pokročilá a skupinu č.2 – mírně pokročilá a samozřejmě byli přítomni i snowboardisté pod vedením pana profesora Morávka nebo p. prof. Holého, jež se po svahu spíše váleli, než aby ho sjížděli.

Ve čtvrtek jsme se my, kteří jsme se právě naučili lyžovat přidali ke dvojce a společně s jedničkou jsme sjížděli kopec za kopcem, přičemž vrcholem dne byla návštěva bufetu u spodní stanice lanovky.

I přes problémy při čtvrteční zpáteční cestě, kdy jsme se málem otrávil

zplodinami v autobuse jsme se nakonec dostavili na svah i v pátek. Jezdili jsme v hadu i, a když jsme dostatečně vymrzli, šli jsme se opět občerstvit do bufetu. Nicméně nejoblíbenější událostí některých našich spolužáků se stal můj nepodařený nástup do lanovky.

Adam Pudil

foto: Lenka Strádalová

Maturitní ples tříd 4.B a 4.M

Po velmi vydařeném prvním maturitním plesu naší školy následoval na začátku února ples druhý, konaný opět v domě kultury v Liberci. Tentokrát hlavními aktéry byly třídy 4.B a 4.M. Začátek plesu patřil tradičně předtančení, a to mladým tanečnicím ze skupiny Diamonds. Holky předvedly odvážný mix cheerleadingu se show dance. Oka mnoha pánů v sále byla jistě potěšena. Po několikátýdenní přípravě už mohl přijít ten nejdůležitější okamžik večera - nástup maturantů. Jako první sál zaplnili holky a kluci ze 4.B. Připravili si mnoho různých tanců i sestav a celé vystoupení vyvrcholilo na choreografii z klipu Bruna Marse, kde figuroval i profesor Divíšek. A že jste ho tam neviděli? Celý tanec byl totiž převlečený za velkou opici J. Poté přišla na řadu třída 4.M. Spolužáci si pro diváky nachystali originální překvapení. Celý nástup tančili do vlastně složeného a nazpívaného songu, za což celá třída sklídila nebývalý aplaus. Na závěr přišla tančit i paní profesorka Riedlová, která do tance vložila celou svou duši. Dalším bodem programu

byl proslov paní ředitelky a slavnostní ošerování všech maturantů. Následoval tradiční přípitek, focení a sbírání poházených mincí. Po tanečním sólu pro maturanty a rodiče již patřil parket všem tancechtivým párům, kterým celý večer hrál orchestr Ladislava Bareše. O půlnoci nás čtvrtáci neochudili o překvapení,

byla společenská hra. Když jsem s výherním lístkem přišel k pultíku, kde se vydávají ceny, tak se moje výhra nemohla najít a bylo mi řečeno, že mám přijít za chvíli. Když jsem o půl hodiny déle opět přišel, tak mi stejná paní řekla, že nemá čas nic hledat a žádnou cenu jsem nedostal. Tak snad do příště v tom budou mít menší chaos.

které bylo dokonce ve dvojité dávce. Jako první předvedl své kousky „biker“, který skákal přes vybrané dobrovolníky i stoly, až se z toho lidem tajil dech. Druhé překvapení bylo od celé třídy 4.M. V těchto třesnutých mrazech jsme se s nimi přesunuli na pláž, kde nám zatancovali na letní hity. Musím konstatovat, že ples se opět vydařil, jediným menším zklamáním pro mě

Lyžák tříd 1. A, 1. B a Kvinty 2012

Ať už patříte mezi ty, kdo si s touhle zimní akcí užili své, nebo mezi ty, kteří už netrpělivě očekávají další lyžařskou sezonu, v našem článku se o průběhu toho letošního výcviku dozvíte víc než dost!

Natěšení na alpskou atmosféru jsme vyrazili v neděli 15. 1. směr Lienz... V autobuse nouze o srandu rozhodně nebyla a ještě tomu přidával náš řidič Ruda J. Okouznil nás hned po pár minutách, když se z mikrofonu ozval jeho „klidný hlas“, kterým nás prosil o naprosté ticho s tím, že je velice nervózní. To nikoho zrovna dvakrát neuklidnilo... Ruda však celou cestu zvládl bravurně. Když jsme ráno dojeli na místo, Ruda se dočkal i potlesku J. To ráno bylo divoké. Rozdělit si pokoje, vybalit tašky, nasnídat se a připravit na odjezd na sjezdovku – to všechno se muselo stihnout asi během hodiny a půl. Když už to ale všechno bylo za námi, mohli jsme si užívat krásného počasí, skvěle upravených sjezdovek a hlavně milých profesorů a profesorek. První tři dny jsme zůstali v areálu Zetttersfeld a udělali jsme dobře. Počasí nám přálo – teploty těsně pod

nulou (občas i nad), jasno a sluníčko. Dopoledne jsme lyžovali zhruba tři hodinky a po polední pauze na oběd většinou jen dvě. Středa byla určena jako kritický den, a tak jsme odpoledne mohli jít do bazénu. Ti, kteří nechtěli (nebo doma zapomněli plavky) využili volného odpoledne k nakupování ve městě. Ve čtvrtek jsme se přesunuli do areálu Hochstein a tam už nebylo počasí tak, jak bychom si přáli. Po dopolední lyžovačce využilo pár nadšenců možnosti místní bobové dráhy. Pak už nás čekal pouze závěrečný den. V pátek se proti nám spiklo všechno. Hustá mlha nejprve zahalila vrcholky kopců, ale do půl hodiny nebylo vidět na pět metrů. Po pár jízdách jsme sjeli k restauraci a zbytek dopoledne strávili tam. Myslíme si, že jsme si to všichni skvěle užili. Možná dva lidé by s námi nesouhlasili, protože díky svým zraněním si to nemohli užívat naplno, ale všichni jsme přežili :)! Jinak naši akční kluci natočili i video, které je možné zhlédnout na facebooku. Tímto bychom i rádi poděkovali paní ředitelce, všem zúčastněným

profesorkám a profesorům, panu řidiči Rudovi a všem ostatním studentům za krásně a příjemně strávený týden v rakouských Alpách.

Jak jsme zmrzli v divadle

Na konci ledna navštívilo pár tříd Malé divadlo. Šli jsme na představení „Posedlost baletem“, i když mnohé z nás balet nezajímá. Říkali jsme si, že to asi nebude moc velká zábava, ale pořád lepší, než se učit. Jak jistě víte, poslední dobou jsou úplně arktické zimy. Asi v -150°C jsme se museli během hodiny dopravit do divadla, což byl pro někoho až nadlidský úkon, ale nakonec vše dobře dopadlo a z nikoho se Eskymák nestal.

Když všichni dorazili před Malé divadlo, nastal menší kolaps, protože každý chtěl jít rychle dovnitř do tepla, ale dveře byly jenom jedny a ještě ke všemu velmi malé a těsné. Když se po pomyslném boji, my vs. dveře, každý přece jenom dostal do tepla, tak byl zase další problém, a to bylo co nejrychleji se dostat do sálu a zabrat „dobrý fleky“. Po pár minutách jsme se všichni uvelebili na svých místech a začali klepat kosu. Děvčata měla jenom šaty nebo sukně a sál se nám nezdál příliš vytopen.

Představení nakonec nebyla až zase taková katastrofa, jak někteří předpokládali, ale ta zima byla neúprosná. Půlka lidí

dostala zápal plic a druhá půlka angínu, aspoň tak to říkají. Takže jestli příště půjdeme do divadla, tak jedno je jasné – kombinézu, ohřívací láhev a termosku rozhodně sebou!

Aneta Viktorová

Madama Butterfly

Málokdo by šel na operu a ještě na japonskou tragédii. Nejen pro kulturní barbary, ale i pro milovníky divadla je opera gigantický oříšek. Oproti muzikálům či činohrám se u opery musíte soustředit: na titulky (jelikož většina oper je v italštině a ne všichni umíme italsky), také se můžete kochat krásnými muzikanty pod jevištěm a samozřejmě sledovat dění na jevišti, kvůli kterému jste přišli do divadla (tedy pokud jste nepřišli jen kvůli těm muzikantům).

Děj této inscenace Vás naprosto pohltí, ocitnete se u Čo-Čo-San (přezdívkou Madama Butterfly), v kraji jasmínu a

něžných gejš. Gabriela Kopperová zpívala úžasně, naprosto se do své role vžila a působila něžně a citlivě jako motýlek. Celou hru doprovázela skvostná hudba a herci byli oblečeni do nádherných kostýmů. Největší hvězda opery byl Jiří Rainer malý blondatý chlapeček, který nepromluvil ani nezaspíval. Avšak když přišel v námořnickém oblečku pousmáli se všichni v hledišti. Víím, že bych Vám neměla říkat jak to dopadne, ale nedopadne to dobře (možná právě proto se tomu říká tragédie). Madama Butterfly si zapíchla kudlu do břicha a vše utichlo. Kamarád, který tam byl se mnou, mě utřel slzu a společně jsme se vrátili do podobně tragické reality.

Anče Banzelová

Nebezpečné známosti

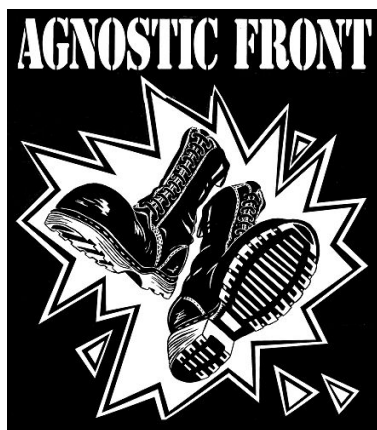
Jsou tomu tři měsíce, co Divadlo F.X. Šaldy uvedlo novou baletní inscenaci - Nebezpečné známosti, nazvanou podle světoznámého románu v dopisech od Choderose de Laclose. Toto dílo bylo několikrát zfilmováno a někteří si možná vybaví i film Valmont, režírovaný Milošem Formanem, z roku 1989. Já osobně jsem film neviděla, a tak jsem byla velmi zvědavá na toto představení, jak po stránce dějové, tak i taneční. Překvapilo mě, že si tvůrci vybrali zpracování do podoby baletu, i když v tomto případě bylo nonverbální vyjádření hlavním záměrem tvůrce. Roli choreografa a režiséra tentokrát převzal do rukou mě neznámý Jiří Pokorný, a tudíž jsem zhlédla i jinou formu baletu než jsem zvyklá od Aleny Peškové, šéfky libereckého baletu. Nejlepší na celém představení, pokud nepočítám vždy skvělé výkony tanečnicků – Jana Schweitzerová je dokonce za roli Vášně v širší nominaci na Thálii, byly nádherné, a jistě velmi nákladné kostýmy, jež dokreslovaly atmosféru celého příběhu, který ovšem podle mého názoru trochu vyčníval nad tancem. Pokud se jedná o

balet, dávám raději přednost méně komplikovanému ději, abych nad ním nemusela příliš přemýšlet a vychutnala si tak hlavně tanec, kvůli němuž jsem do divadla přišla. Jinak je ale představení velice vydařené a pokud jste už dlouho nezažili kulturní večer, vydejte se třeba na tento dekadentní příběh o dvou francouzských šlechticích a jejich nebezpečných známostech, nejbližší termín představení je už 16. března.

Kultura v sousedním Jablonci

Eurocentrum
 Středa 22. únor 2012
 AGNOSTIC FRONT, DEATH BY STEREO,
 NAYSAYER
 Začátek: 20:00
 Vstupné: 430,-

Jediná zastávka tří amerických skupin v české kotlině v rámci společného evropského turné ke 30. výročí hudební scény zvané "New York hardcore".

Sobota 10. březen, 2012
 MONKEY BUSINESS & PSH

Začátek: 20:00
 Vstupné: v předprodeji 180,-
 na místě 220,-
 studenti 150,-

Společné turné funkových Monkey Business a hiphopové skupiny Peneří strýčka Homeboye (PSH) se rýsuje jako jedna z nejzajímavějších koncertních událostí roku.

Sobota 17. březen 2012
 SLAVNOSTI SVATÉHO PATRIKA
 Začátek: 20:00
 Vstupné: v předprodeji 190,-
 na místě 150,-

Nejnovější choreografie tanečních skupin Irské sestry, Keltský tygr a Divokej Ir, hudební skupina Alastair (GB/CZ), stylové dobroty, Svatý Patrik – sváteční pivo dle irské receptury, tombola,...

Pondělí 19. březen, 2012
 NAPALM DEATH
 Začátek: 19:00
 Vstupné: 290,-

Zakladatelé hudebního žánru grindcore a jedni z největších dřičů v Jablonci odstartují krátké česko-slovenské turné Brutal Assault Tour 2012, na němž představí své čtrnácté studiové album.

The Artist

romantická komedie/drama Francie a Belgie (2011)

Mysleli jste si, že černobílé filmy se už netočí? A že němé filmy už vůbec? V tom případě vás tento brilantní snímek naprosto vyvede z omylu. Brilantně natočený film mapující velký zlom ve světové kinematografii vzdává hold právě těmto filmům. Nemyslete si ale, že je to nějaká vykopávka. Považte – tři zlaté glóby a deset nominací na Oscara jen tak ledajaký film nedostane! A musím připustit, že vcelku zaslouženě.

Děj není příliš složitý – hvězda němého filmu George Valentin (Jean Dujardin) je na vrcholu slávy, jenže do světa filmu přijde převratná novinka, a sice mluvené slovo. George ovšem odmítá točit mluvené filmy. Film, který natočil sám, v konkurenci mluvených už nemá šanci na úspěch a George upadá do stínu vycházející hvězdy, sličné Peppy Miller (Bérénice Bejo), které k nastartování kariéry sám nezištně pomohl. Nastává tedy boj mezi pýchou a nutností vydělat si na živobytí. A dočkáme se nakonec i milostné zápletky.

Jak jsem již poznamenal, děj není příliš složitý či propracovaný, to ovšem plně nahrazuje originální zpracování a vskutku výborné výkony herců v hlavních rolích, třeba taneční scéna na konci je skvěle zahraná. Jean Dujardin i Bérénice Bejo (která je mimochodem manželkou režiséra filmu) si za své role vysloužili nominace na Oscary.

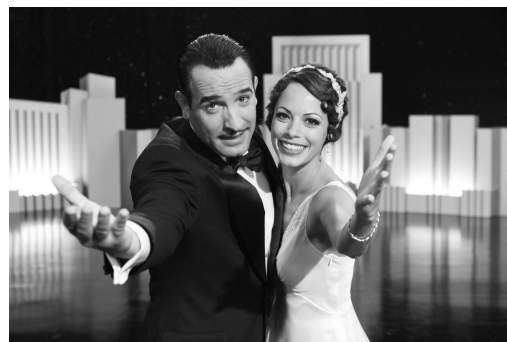

Ocenit musím taktéž hudbu, která zde hraje důležitou roli a vhodně vás provází celým filmem.

Bohužel jak to už bývá u umělecky hodnotných filmů, tak ani tento není pro každého, je spíše pro filmové labužníky, řekl bych. Leckomu může dělat potíže pochopit děj filmu, kde se nemluví a dialogy jsou maximálně napsané ve vložených titulcích. Sám jsem si musel pustit nějaké grotesky s

Charliem Chaplinem, abych měl nějaké srovnání, jak asi němé filmy vypadaly a musím říci, že autoři filmu přesně trefili podstatu tohoto druhu filmů.

Pokud stojíte o kvalitní filmový zážitek a nestojíte o béčkový blockbuster, určitě si na film zajděte, stojí to za to. A všichni si počkáme na udílení Oscarů 26. února.

Tomáš Richtř

Sníme dále

Anče Banszelová

Časy, které byly
už se nevrátí.
Sen, který jsme žili,
snadno se ztratí.

Rádi vzpomínáme,
jaké sny jsme měli.
Nervy uchováme!
Minulost jsme oželeli!

Budoucnost je právě,
statistika praví,
ať sníme si dále,
přec nejsme už malí!!!

Přeji ti....

Anče Banszelová

Nejdřív přijde školka, škola
pak pivo, vodka žádná cola!
Nastane sblížení a nastanou
nekalosti!

Puberta plná průšvihů a
nedochvilnosti!
Navštíví tě i smůla, vyhazov a
trápení,
Ale i láska, štěstí a samá
překvapení!

A až budeš toto pročitat,
Doufám, že mi mé přání nebudeš
vyčítat!

Přeji ti hodně úspěchů, lásky a
štěstíčka,
Splněných přání, dobrého osudu a
zdravíčka!!

Smysl času

Anče Banszelová

Jaký je smysl času?
Vždyť všechno ukončuje k d'asu!
Vždycky se těšíme na začátek
a stěžujeme si na konec!
Vždycky je nějaký počátek
a hned zvoní zvonec.
Jaký to má vlastně smysl?
Jen mi to zaplňuje mysl!

Pocity raněné

Kristýna Hlavatá

Chci brečet, ječet, řvát...
On mě už nemá ani rád...
Do mého života se tiše vkrad a odešel...
Je to jako písnička, co nikdy nikdo neslyšel...
Bylo by toho hodně, co vám chci říct...

Nemůžu dýchat, křičím z plných plic...
Je to jako velké bludiště...
Pak si, ale najdeš kamaráda do deště...
S ním je to pak všechno snašší...
I z bludiště, vede cesta kratší...

Přátelství

Kristýna Hlavatá

Přátelství je jako sníh,
jak přijde a napadne,
hned zase odejde, opadne,
a z rtů zmizí smích.

Bolí to stejně jako láska,
i z této bolesti se zrodí vráska.
Je to také šrám na srdci,
kdy převládne smutek, hořkost a není
pomoci.

Ale jak se říká, čas ukáže,
co všechno může a dá změnit.
Vždyť spoustu věcí dokáže,
bolest a trápení ve štěstí proměnit.

Jen tu délku nikdo neovlivní,
zřejmě podle toho, jak jsme vinní...

Umírá dívka

Kristýna Hlavatá

Umírá dívka, touhou jen tebe mít,
Začíná noc, zase začíná snít,
Umírá dívka, ztrápená a samotná,
Touha milovat, je tolik nezkrotná,
Umírá dívka, které srdce strádá,
Se smutkem a bolestí, se už nikdy
nevypořádá,
Umírá dívka, celý svět si jí jenom
směje,
Prosí o lasku, ty nejlepší čaroděje,
Umírá anděl, který z nebe padá,
Slzičky tečou, proč takle mladá,
Umírá dívka, co za lásku prosila,
Odchází duše, která v temném kruhu
bloudila,
Umírá dívka, život má na vlásku,
Odneste léky, umřela na lásku

... s naší srbskou spolustudentkou

JMÉNO: KATARINA IROVIĆ

VĚK: 17 LET

ZEMĚ PŮVODU: SRBSKO

TŘÍDA: 3. M

Kdy a proč jsi poprvé navštívila Českou republiku?

Poprvé jsem navštívila Českou Republiku v roce 2008. Byla jsem spolu s dalšími kamarády a bráchou na táboře v Čermné nad Orlicí.

Jak dlouho už žiješ v České republice?

Od roku 2009, čili 3 roky.

Žije v ČR i tvá rodina?

Ne, má rodina žije v Srbsku.

U koho tady v ČR bydlíš?

Bydlím u pana zástupce Vydry.

A jaký je?

Je docela zábavný, vždy vyjde vstříc.

Docela dobře spolu vycházíme.

Rozumíme si.

Co tě nejvíc překvapilo, když jsi začalo bydlet v ČR?

Že lidé neustále někam spěchají,

zapomínají na odpočinek a na to, jak je důležité vychutnávat si každý okamžik, užívat si života.

Nicméně se čas během krátké doby stal i mým nepřítelem.

Kde bys chtěla dále studovat? Také v ČR?

Prozatím si stále nejsem jistá, ale ráda bych ve studiu pokračovala zde, v Česku.

A chtěla bys tu v České republice i žít, nebo se chceš po studiích vrátit do Srbska?

Vůbec netuším.

Nemám to ještě promyšlené.

Jezdíš někdy do Srbska?

Ano, o Vánocích a na konci školního roku.

V čem vidíš největší rozdíl mezi ČR a Srbskem?

V Srbsku, vzhledem k tomu, že studuji v ČR, pobývám jen krátce, takže až tak velké rozdíly nevnímám.

Rozdíl je v tom, že ČR je v EU, Srbsko stále ještě ne, ale vláda se snaží prosadit nějaké evropské normy, aby se Srbsko do EU dostalo co nejdříve.

Jak vypadá školství v Srbsku? Liší se nějak typická chorvatská škola od školy v ČR?

Jediný rozdíl, který já vidím je mezi ZŠ. V Srbsku máme pouze osm tříd, vy jich máte devět.

Co tě nejvíc překvapilo, když jsi nastoupila na tuto školu?

Nejvíce mě překvapilo, že se vyučuje někdy i do 15:20, což u nás moc není a ještě osmileté gymnázium.

Jak bys srovnala náročnost studia u nás a u vás?

Řekla bych, že v tom není žádný rozdíl.

Proč jsi vlastně přišla studovat sem do ČR?

Co tě k tomu přivedlo?
Přijala jsem nabídku ministerstva. Řekla jsem si, že za tu zkušenost to stojí.

Jak ti šlo učení češtiny?

Nebylo to nic jednoduchého. Když jsem sem přijela, uměla jsem tak trochu mluvit česky, zhruba po dvou měsících jsem si všimla prvního zlepšení. Teprve později jsem se začala věnovat gramatice a stále se jí věnuji.

Co ti na češtině přišlo nejtěžší?

Vyjmenovaná slova a ještě tvrdé a měkké i. Trvalo to nějakou dobu, než jsem se to naučila.

Jaký máš názor na českou společnost?

Můj názor je pozitivní – mám ráda českou společnost.

Čím se třeba baví tví vrstevníci v Srbsku?

Mají podobné zájmy a zábavy jako mladí v ČR?

Ano, spousta se jich věnuje sportu (např.: fotbal, plavání).

Co ráda děláš ve volném čase?

Ve volném čase ráda čtu detektivky, poslouchám hudbu nebo se podívám na dobrý film. Taky občas jdu s pejskem na procházku.

A nakonec – jak se ti líbí náš časopis?

Je skvělý.

Na tomto místě může být i váš článek!

jegecko@gmail.com

Skijöring

Jednoho krásného a mrazivého dne jsme se společně ve stáji dohodli, že si vyzkoušíme nový sport – skijöring.

Spočívalo to v tom, že jeden seděl na koni a druhý za koněm na sáňkách, bobu nebo lyžích, tažen provazem šikovně upevněném k sedlu.

Vylezli jsme s koníky na úpatí kopce, kde se vše kontrolovalo, dotahovaly se podbřišníky u sedel, zkoušely se sáňky, boby a lyže, zda vůbec pojedou, a poté mohla začít zkušební jízda.

Speedymu, kterému říkáme spíš Slowly – nevybrali mu moc vhodné jméno –, se to celkem líbilo, ale loudal se, jak jen mohl a završil to tím, že si párkrát pěkně vyhodil zadními kopýtky, takže člověk táhnutý v bobu neměl absolutní šanci nevypadnout ven do studeného sněhu. Všichni se samozřejmě smáli bílému obličejí mé kamarádky, který zoufale křičel na jezdce na Speedym a snažil se ho dohonit.

Pak přišel na řadu Damián, vysoký tmavý hnědák, na kterém jsem seděla já a v bobu za námi má kamarádka Anetka. Byly jsme na sebe obě pyšné, jelikož nám to šlo ze všech nejlépe a bez jakýchkoli karambolů. Ale musím dodat, že to byla asi největší zásluha Damiánka, jelikož je

to opravdový klidřas.

Jako třetí přišla na řadu Geuška, vraná kobyłka s dlouhou vlnitou hřívou a ohonem. U té jsme však zjistili, že má doslova panickou hrůzu z povlávajícího provazu za jejími zády, proto si na ní Pěťa užila pořádné rodeo. Nakonec jsme ji museli

odvézt domů, protože by to jinak opravdu nešlo.

Náš závodní tým uzavíral světlý poník jménem Šemík, který na sáňkách za sebou táhl dvě menší holčičky. Společně vypadali opravdu roztomile.

Když se všichni rozkoukali, každý si vyzkoušel obojí – koně i sáňky -, mohl přijít opravdový závod.

Seřadili jsme se vedle sebe a z dále se ozývalo: „Tři, dva, jedna, START!“ Všichni koně vyběhli plným tryskem vpřed. S Damiánem bychom málem vyhráli, ale o fous nás předběhl kupodivu Speedy. I když je to skoro nemožné, zázrakem byl z něho rychlý kůň a všichni se

moc divili, že vůbec umí běhat. Asi ví, kdy je zapotřebí trochu natáhnout krok.

Po závodě si ještě každý jezdil, jak sám chtěl, a přišel jeden karambol i na klidného Damiše. Provaz se mu totiž dostal pod ocas a to se mu vůbec nelíbilo. Jak jsme to s Anetkou vůbec nečekaly, začal vyhazovat na protest a já mu slítila na krk. Z reflexu jsem se pevně držela a snažila se nepouštět. V tomhle posazení jsem však nemohla dělat nic víc, než doufat. A ano, doufala jsem, že se Damián uklidní, zpomalí do kroku, kde to bude mnohem bezpečnější.

Když jsem se koukla malinko dozadu, viděla jsem, že Anetka už vylezla z bobu a utíkala za mnou. Ostatní přihlížející se váleli na zemi smíchy. Nejdřív jsem se chtěla taky smát, ale smích mě přešel, když Damián zamířil dolů z kopce směrem ke stájím. Teď jsem se začala téměř modlit. Kdybychom spolu měli pelášit až na dvůr, určitě by mě ometl o plot nebo o zeď, a to by rozhodně bolelo víc jak sníh.

Naštěstí musím velice pochválit klidnou povahu mého oře, protože modlitby byly vyslyšeny, Damián přešel do kroku a začal pomalu snižovat hlavu. Mohla jsem už bez problému slézt a první, co jsem uviděla, byly mé kamarádky

válejší se smíchy na vrcholku kopce. Nejdřív jsem je za to chtěla skoro až nakopnout, ale potom jsem si to rozmyslela, začala se smát, a pochválila Damiána. Co bychom si bez jeho milé povahy počali, že?

Po záchvatech smíchu jsme se postarali o koníky, ohřáli se v teple a rozhodli se, že tohle určitě nebyl poslední den skijöringu.

PS: Vřele doporučuji!

Zuzana Morávková

Liberecký zvířecí útulek

Ráda bych vás seznámila s Centrem pro zvířata v nouzi při ZOO Liberec, spadajícím pod společnost Archa. Přeloženo do češtiny - libereckým zvířecím útlukem. Nachází se v Ostašově, kousek od Globusu a dopravíte se sem autobusem číslo 14, nejvýhodnější je potom vystoupit na zastávce Zelná. Převahu tu mají samozřejmě psi, a to všech možných velikostí, barev i povah, mimo to zde však bydlí i opuštěné kočky a není nouze ani o kořata. Útulek také pomáhá zraněným divokým zvířatům, jako například ježkům, sovám a jiným dravcům, ošetřovatelé

se je snaží vyléčit, a pokud je to možné, vrátit zpět do přírody.

Když vejdete dovnitř k psím kotcům, zvířata vás okamžitě začnou hlasitě vítat a nahnou se ke mřížím, některá si vás budou tázavě prohlížet a jiná se budou dožadovat něčeho na zub, další budou ustrašeně dřepět v rohu a začnou na vás vrhat prosebné pohledy typu "Vem si mě" nebo aspoň "Dej sem něco dobrého na žvýkání". Okamžitě vám jich pochopitelně začne být líto a hned si plánujete, jak byste nějakého nutně potřebovali domů. To je tedy alespoň můj případ.

Pro ty, co jsou na tom jako já a nemohou si vzít čtyřnohého chlupáče s sebou, je tu jedinečná možnost vytáhnout psa chvíli na procházku (ráda bych jen upozornila, že po dětech chtějí přihlášku podepsanou rodiči, jinak většinou psa nepůjčí).

Ač se to nezdá, je to někdy opravdu dobrodružný počin. Nikdy nezapomenu, jak jsem chtěla udělat dobrý skutek a nechala se přemluvit, že se jeden "trošku větší pejsek" potřebuje na chvíli dostat ven. Ze začátku bylo všechno poměrně v klidu, ale hned co jsme vešli na louku, začal nepředstavitelně táhnout, ve chvíli, kdy už jsem myslela, že vodítko neudržím, se před námi prohnala, jen tak jakoby nic, srnka. Ten neřád se bez váhání vydal přímo za ní. Kdyby nás někdo v tu

chvíli viděl, asi by měl problém zjistit, kdo koho venčí. Neříkám, že mě ten pes za sebou přímo táhl po zemi, chvílemi jsem k tomu ale neměla daleko. Pak se našťěstí srna, stejně tak nenápadně jako se objevila, vytratila. Můj svěřenec dělal jakoby se ho to vůbec netýkalo a já se válela uprostřed lesa na zemi. Nasupeně jsem se zvedala a vyndávala si z vlasů listí. Cestou zpět se pes díval poněkud stranou, myslím, že mu bylo jasné, jak jsem našťvaná. Když jsem ho potom vrátila lidem v útulku, byla jsem upřímně ráda, že jsem se ho zbavila. Tím vás ale rozhodně nechci nijak odradit, venčení psů je skvělá zábava a odreagování (většinou) a můžete mít potom aspoň příjemný pocit, že jste udělali dobrý skutek. V zimních měsících je možné venčit od půl jedenácté do čtyř hodin. Tak hurá do útulku a nenechte se sežrat ;-).

Se 4 na vrchol

„V České republice je kolem 2 milionů lyžařů. Aktivně závodí jen zlomek z nich. Zkuste si to také.“ Nějak takto zní slogan lyžařské reality show „Se čtyřkou na vrchol“, která už druhým rokem běží na ČT4. A jelikož většina mnou dotázaných vůbec neví, o co jde, pokusím se vám jí alespoň trochu přiblížit. Je to reality show uváděná sportovním komentátorem Petrem Svěceným a Janou Doležalovou. Zúčastnit se těchto závodů může úplně každý. Tedy, skoro každý. Jsou tu dvě podmínky: musíte umět lyžovat a nemít závodnický F.I.S. kód. Protože proti Kryštofu Krýzlovi nebo Ondřeji Bankovi se vážně závodit nedá... Jinak je to velice jednoduché: přijdete na start, podepíšete přihlášku, dostanete startovní číslo, vyvezete se lanovkou ke startu a sjedete kopec dolů na čas. Tím kopcem myslím spodní část černé sjezdovky, tzv. malý hank v areálu Sv. Petr ve Špindlerově Mlýně. A dolů pojedete také podle rytmu branek obřího slalomu. Základní část začala 10. února ve Špindlerově Mlýně a skončí v areálu Bílá v Beskydech 12. března. Pokaždé se jezdí od 10:00 do 13:00, poté je finále daného dne a

vyhlášení výsledků. Vítězové jednotlivých dnů postoupí do semifinále kempu na Stohu ve Špindlerově Mlýně. Celá soutěž končí finálovým kolem na „Hřišti“ (horní část černé sjezdovky ve Sv. Petru) při MČR v alpském lyžování opět ve Špindlerově Mlýně. Vítěz celé soutěže se zúčastní předsezónního

soustředění reprezantačního družstva v Alpách. Tak, teď můžete říct, že víte, co je tenhle pořad zač. Na startu jsem letos nesměl chybět, a měl jsem se na něj postavit v sobotu, 11.2. Nicméně nás vyřadily technické problémy s autem, a tak jsme vyjeli až v neděli. Možná bych měl ještě poznamenat, že středu, čtvrtek a pátek jsem strávil na sjezdařské části lyžařského výcviku. Tomu se říká skvělá příprava... Ale zpět k nědělnímu ránu. Byla opravdu zima, místy

–26°C, ale vydržet se dá vše. Sice se na závody moc nehodí tlustá neaerodynamická bunda, ale pořád je to lepší, než omrzliny. V mrazivém ránu jsme zaparkovali na téměř prázdném parkovišti u Hromovky, šli si koupit skipassy a převléct se. V osm ráno na svahu bylo pět „osob“, jinak nikdo. A ještě my tři. Hromovku si dáváme dvakrát, dokud lidi spí. Ty dvě jízdy stačí na to, aby se pár lyžařů probudilo a došlo k lanovce. Takže po dvou jízdách se přesouváme do areálu Sv. Petra, kde ještě něco objedeme. Závodit se začíná až v deset, my jsme však připraveni už kolem půl deváté. Něco ještě objedeme, na lanovkách se tu a tam zasmějeme díky vtipným plakátům Kooperativy (ne, to vážně není reklama J) a ta hodina a půl uběhne neuvěřitelně rychle. Tak si jdeme vyzvednout čísla (já 15 a taťka 16) a jedeme na start. Během cesty lanovkou si ještě stihneme prohlédnout trať, na které je celkem osm branek. Na startu je malá fronta, máme tedy dost času. Když čekáme na start, mám možnost si všimnout lidí kolem sebe... Možná jsem to neměl dělat, vybavení některých vůbec

neodpovídalo amatérským závodům, za který lze tuto reality show považovat. Lyže Atomic, závodnické kombinézy a hole na obří slalom. No nic, jedu si to přece jen zkusit. První kolo bylo u všech takové volné, nikdo totiž trať neznal. Podruhé už jsme trochu přidali, nicméně já to naopak zkazil. (Mám pro to sice jiný výraz, ale pro jistotu ho nenapíšu...) Branky jsem podjížděl a jel to celé ve „smyku“. Výsledný čas tedy zrovna skvělý nebyl. 31,96 sekund, horší než poprvé (poprvé jsem trať dal za 31,35 s). A kvůli velkému zájmu jsme třetí kolo už nejeli. Před tím, než jsme se začali vracet, jsme z vrcholu Pláně (1160 m n m) symbolicky pozdravili Ještěd, který byl i přes 70kilometrovou vzdálenost krásně vidět. Vítězkou toho dne se stala Barbora Kovaříková, takže gratuluji. Můj čas se na konci dne usadil na 10. místě ze 17 zúčastněných dětí. A já? Já zůstanu maximálně u závodění s rodiči... Ale už teď vím, že příští rok nebudu chybět. Takže kam? Na vrchol!

Hravý konec

Omluva

Telefonát do školy:

"Dobrý den pane učiteli. Omluvte prosím dnes Honzu z vyučování. Nemůže přijít do školy, velmi prochladl."

"V pořádku. A kdo volá?"

"Můj otec."

Student při zkoušce neumí a...

Student při zkoušce neumí a tváří se zoufale.

Kantor ho osloví s otázkou: "Jak vy si vlastně představujete zkoušku na vysoké škole?" Student: "Jako rozhovor dvou inteligentů."

Kantor: "No jo, ale co když jeden z těch dvou není inteligent, ale naprostej vůl?"

Student: "No, v tom případě inteligent bere index a odchází."

Manžel a nevěra

Manžel se předčasně vrátil ze služební cesty. Na balkóně najde nahého chlapa.

Co tu děláte?

Víte, byl jsem u sousedky nad vámi, její manžel přišel, však to znáte, a tak vás chci poprosit o nějaké šaty.

To je přirozené, my chlapi si musíme pomáhat.

Tak mu něco půjčil a nenápadně ho vyprovodil z bytu.

Po půlnoci se manžel náhle prudce posadil na posteli:

K čertu, vždyť nad námi nikdo nebydlí!